

ΩΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἔνατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦμεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιάκον τέσσαρα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου,
τρέχουν λυσσαλέοι σκύλοι.

Ποῦντος ὀκτακόσια καὶ σαραντάένα,
φεύγουνε δασκάλων μούτρα σπουδασμένα

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.**

καὶ ἤθελαν σῶναι καὶ καλὰ
Καζίνο νὰ τὴν κάνουν.

Φ.—Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, μετὰ μικρὸν σ' ἀφίνω.
Π.—Καὶ ποῦ θὰ πᾶς;
Φ.—'Στὴν Κέρκυρα....
Π.—Γιατί δὲν πᾶς 'στὴν Τήνο;
Φ.—Πάω τὸν Αὐτοκράτορα νὰ προσφωνήσω, βλάκκα,
ποῦχει στρατοὺς, παραστρατοὺς, καὶ τὰ γαλόνια πλάκκα.
Πάω 'στὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Κάιζερ τὸν πρῶτον,
μὲ κεραυνούς καὶ μὲ βροντὰς μυρίων βραελότων.

Πάω νὰ 'δῶ παράταξιν, σφριγώσας προκυμιάς,
φῶτα, κοντοὺς καὶ θυρεοὺς καὶ ἀψίδας μὲ σημάξας,
ν' ἀκούσω πατινάδες,
νὰ 'δῶ καὶ Σπιανάδες,
καὶ τὴν Γαρίτσα τὴν γνωστὴ καὶ τὸ Ποντικοῦρησι,
ποῦ κάποιος Κόντες 'πήγαινε πουλιὰ νὰ κυνηγήσῃ.

Ἀνχωροῦν καὶ οἱ Βασιλεῖς,
φεύγουν καὶ οἱ πρῶτοι τῆς Αὐλῆς,
φεύγουν μαζί καὶ οἱ μάγειροι, μὰ καὶ οἱ θαλαμηπόλοι,
φεύγουν θαρρῶ καὶ τὰ Ψαρά καὶ οἱ τῆς Ἑλλάδος στόλοι.

Λοιπὸν σ' ἀφίνω, Περικλῆ, σ' ἐγκαταλείπω μόνον,
καὶ τώρα φέρεσε στολὴν
'στὸν ἀδελφόν σου Φαδουλῆν,
καὶ κάμε τὸν ἀληθινὸν Οὐσσάρων καὶ Δραγόνων.

Φεύγει θαρρῶ καὶ ὁ Ρατιμπόρ, σπουδαῖος διπλωμάτης,
μὰ φεύγει καὶ ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πρῶτος ὁ Κορφιάτης,
νὰ δείξῃ τὸ λουστρίνι του καὶ τὴν νομπιλιτά του,
πάω καὶ ἐγὼ κοντὰ του.

Θέλω πολέμων μουσικάς,
θέλω σημάξας Πρωσικάς,
θέλω στοκτῶνας καὶ στρατοὺς
καὶ δικεφάλους ἀετοὺς.

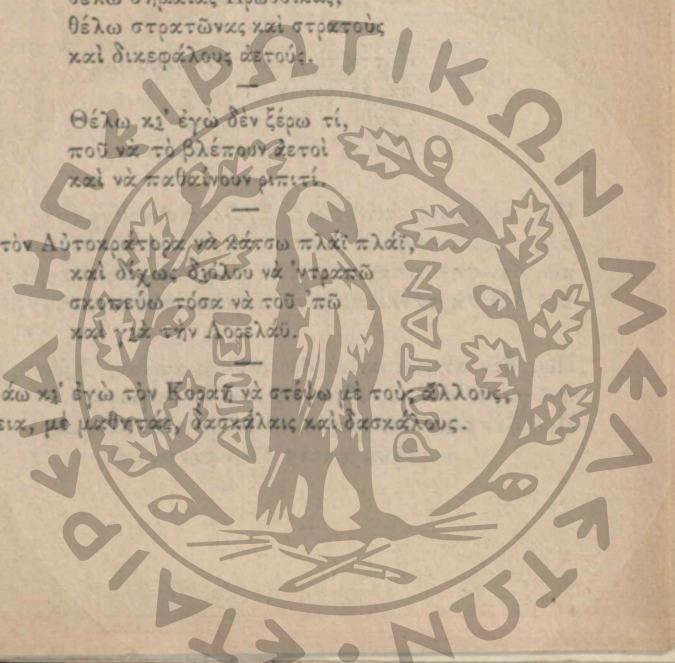
Πάω νὰ 'δῶ τὸ Μὸν Ρεπό,
πάω τὰ δέοντα νὰ 'πῶ
περὶ Μακεδονίας
καὶ 'στὸν τῆς Γερμανίας.

Θέλω καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
ποῦ νὰ τὸ βλέπων ζετοῖ
καὶ νὰ πιθαίνον ῥιπιτί.

Πάω νὰ 'δῶ τὴν Κέρκυρα, ποῦναι καθ' ὅλα τρέλλα,
ποῦ μπαينوβαίνουν Κόντηδων πανύψηλα καπέλα,
ποῦ τόσα πρόσωπα 'ψηλὰ
πηγαίνουν γιὰ νὰ γιάνουν,

Πάω 'στὸν Αὐτοκράτορα νὰ χάσω πλάι πλάι,
καὶ διχῶς ἀπ' αὐτοῦ νὰ ἵσταμαι
σκέπυς τῶς νὰ τοῦ 'πῶ
καὶ νὰ τὴν Δοσελά.

Π.—Πάω καὶ ἐγὼ τὸν Κορζὴ νὰ στέλω με τοῦ ἄλλου,
μὲ Λύκειν, μὲ μαθητάς, δασκάλους καὶ δασκάλους.

Ὁ Στάης τὸ διέταξε καὶ σ' ὅλους καὶ σ' ἐμένα....
Ἰπουργική διαταγή καὶ ὅλα στεφανωμένα.

Φ.—Ἐσὺ λοιπὸν ὅσον Κοραῖ καὶ ἐγὼ με τοὺς Κορφαίτες,
ὅπου ξεπαρδαλώθηκαν με φέσταις καὶ παράταις.
Ἐσὺ στεφάνια, Περικλῆ, γὰρ τὸν σοφὸ τὸν Χιώτη
καὶ σύννεφ' ἀπὸ σκόνων,
καὶ ἐγὼ ὅσον Αὐτοκράτορα με κράνος Δὸν-Κισσώτη,
γρανάτεν οὐκ κανόνεν.

Τί θαύματα, τί πράγματα,
τί κόσμος ὅτ' οὐδ' ἄρι,
καὶ σὺ μ' ἔμπροστ' ὅτ' ἄγραμματα
καὶ ἐγὼ μ' ἔμπροστ' ὅτ' ἄρη.

Ἐσὺ με τῆς γραμματικῆς
καὶ τὰ συντακτικὰ,
καὶ ἐγὼ με τῆς πολεμικῆς
καὶ με τὰ φονικά.

Ἐσὺ με κάθε δασκάλο καὶ καθημέτ' ἀσκάλα,
καὶ ἐγὼ μ' Οὐσσάρων στρατιάς,
ποῦ σὺν τοὺς ὀδῶν φρενητιάς,
ἐν ἄλλοις λόγοις ἔσμιζαν τὸ πέντα καὶ τὸ πάλτα.

Καὶρὸς δὲν μένει, Περικλῆ... πρέπει ν' ἀναχωρήσω,
καὶ ὅταν ἀπὸ τὴν Κέρκυρα με τὸ καλὸ γυρίσω,
τότε ποῦ λὲς ἀμφοτέρω καὶ οἱ δύο μας, ψωρίτη,
πάμε ὅτ' ἴν' ὅτ' ὁ Δαφνί, καὶ ὅτ' ὁ Δρομοκαίτη.
Ἀναχωρῶ με δίστομον ρομφαίαν ἀστραπῆς.
Π.—Χαιρετισμοὺς ὅτ' ὁ Κρίζερ καὶ ἐκ μέρους μου νὰ πῆς.

Ὁ Περικλέτος προσφώνων τὸν ἀνδριάντα τὸν κλεινόν.

Κοραῖ, μεγάλε Χιώτη, δέξου τοῦτο τὸ στεφάνι
καὶ ἀπὸ τὸν μπεχλιβάνη.
Ἀπὸ τόσα ποῦ σκορποῦν πανταχοῦ τῆς Ρωμοσύνης
ἕνα δίδω καὶ πρὸς σέ χάριν ἐλεημοσύνης.

Κύττα γύρω σου δασκάλαις, κύττα γύρω σου δασκάλους,
πλήρεις νοῦ, παιδείας, κάλλους,
μὰ δὲν εἶδ' ἂν ἔχουν κάλους.
Κύττα γύρω τελετὰς
καὶ τοσοῦτους μαθητάς.

Κύττα τί γραμμάτων πλούτους
μὰς ἐδώρησεν ὁ Πλάστης!...
ὁ καθένας ἀπὸ τούτους
εἶναι καὶ ἕνας γλωσσολάστης.

Πῶς τὰ θωρεῖς ἀκίνητος τὰ Σχολικὰ συντάγματα;
πῶς στέκει κρῦα καὶ βουβὸ τὸ δόλυ μάρμαρό σου;
πῶς δὲν σηκώνεσαι νὰ δῇς τὰ σύγχρονά μας πράγματα,
ποῦ δὲν ἴθ' ἀβλεπεῖς ποτέ καὶ μέσα ὅτ' οὐνεῖρό σου;

Πῶς δὲν σηκώνεσαι νὰ δῇς καὶ τῆς κυρίας, Χιώτη,
ποῦ μέσα ὅτ' ὁ Συνέδριος γυρεύουν θέσι πρώτης;
Πῶς δὲν σηκώνεσαι καὶ σὺ νὰ ψάλλῃς ἀναστάσιμα,
νὰ πῆς καὶ σ' ὅλων τὴν υἱεῖά,

ποῦ καὶ ἡ κυρία Κεχαγιά
ζητεῖ καὶ πρὸς τὸ φύλον τῆς νὰ δίδονται παράσημα.

Πῶς δὲν σηκώνεσαι νὰ δῇς τῆς χειραφετημέναις
καὶ πῶς δὲν σπᾶς τὴν πέντα σου ἔμπροσ' ὅτ' ἡ δικαίς μας πί-
Σήκω νὰ δῇς Συνέδριον ἐντὸς τῆς πρωτευούσης, νίκης.
σήκω νὰ δῇς τρεχάματα καὶ τόσα σύρε καὶ ἔλα,
στηρίζου ὅτ' ὁ χέρι μου καὶ ἔλα, σοφέ, ν' ἀκούτῃς
στιχομυθίας τῆς Παρρὲν μαζί με τὸν Βικέλα.

Ἐλα ν' ἀκούσῃς καθημέτ' καὶ καθενὸς τὴν γνώμην,
σήκω νὰ δῇς πῶς τὸν κριὸν κρατοῦμεν τὸν χρυσόμυλλον,
καὶ εὐλόγει διδασκαλιστῶν καὶ διδασκάλων κόμην,
ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ γενῇ σὺν ἑνα ρῆμ' ἀνώμυλον.

Παρήγορον Συνέδριον καὶ κατὰ πάντα νίκη,
καὶ ἡ Καλλισπέρη συζητεῖ μαζί με τὸν Γαρδίκη,
μὰ καὶ ἡ κυρία Φουντουκλή ποιήματ' ἀπαγγέλλει
καὶ ροδόδακτυλος ἥως ἐλπίδων ἀνατέλλει.

Παρήγορον Συνέδριον... κανεὶς μὴ στέκη κλαίων,
καὶ ἡ τῆς Ἑλλάδος παιδεύσις ἐξησφαλίσθη πλέον.
Συνέδριον ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν συνάμα
καὶ πρῶτον εἰς τὰ πρῶτα,
καὶ πᾶν τὸ διατυπωθὲν θὰ γίνῃ κατὰ γράμμα
χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα.

Συνέδριον εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ γένους ἐπιζήμενον,
καὶ τώρα, Κοραῖ κλεινέ,
γελῶν με κάθε κουνεῖ
βλέπε τὴν Ἀκαδήμειαν καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

Τὸ Σχολικὸν Συνέδριον εἰς ὕψος μὰς ἐξίρει,
καὶ τόσα διελάλησαν οἱ πρῶτοι τῶν ἀρίστων,
ὅπου καθεὶς ἀγράμματος μετ' οὐ πολὺ θὰ ξέρῃ
τὴν γενικὴν πληθυντικὴν τῶν χλούνων καὶ τῶν χέρστων.

Ἐσκήρτησαν ἀπὸ χαρὰν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
καὶ πέρ' ἀπὸ τὸ Ταινάρων καὶ ἀπὸ τὸ Κανκ-Σοῦλι
μὰς προσκυνοῦν, μὰς χαιρετοῦν, καὶ ἀπλόνουν τὰ χεῖρα
ὅτ' ἡ δόξης τὰ λημέρια.

Δασκάλαι καὶ δασκάλισσας τεντόνουν τὰ ρουθύνια,
καὶ ἡ ὁδὸς βγαίνουσαν πετεινοὶ
καὶ ὅλοι σηκώνουν τὴν φωνήν,
καὶ μόνον ποῦ δὲν ὅτ' ἤκουσαν σὺν βουλευτῇ μπαστούνια.

Τέτοια μεγάλα θύματα τὰ πρόσμενες ποτέ;
ζητοῦν τὴν εὐλογίαν σου σοφοὶ θεμιστοπόλοι,
καὶ ἦλθαν με τὰς σημαίας τῶν τοσοῦτοι μαθηταί,
ὅπου ὅτ' ὁ μέλλον δὲν θὰ βγοῦν ὁππῶς γένετες ὅλα.

Τὸ μάρμαρόν σου θεωρεῖ
πλήθος σοφῶν ἀπειρών,
καὶ ἔμπροσ' σου στεφανηφορεῖ
καὶ ὁ Στάης τῶν Κυθάρων,
ποῦ τὸν ἐφωτογράφησαν ὑπὸ τὸν Παρθενῶνα
νὰ μείνῃ ὅτ' ὁ αἰὼνας.

Ἐπερὶς ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ὁ κατὰ πάντα ζοφερός,

ὅπου γραμματιζόμενος ἑρπύσσει μόνος σὺ,
τώρα γραμματιζόμενος φυτρῶνουν περισσοί.

Τῆς ἀμαθείας τῆς πυκνῆς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
καὶ ἐγὼ πολλὰς Κοραῖς σοφώτατος ἐφάνηκα...
ἔπερ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς, κατακαυμένη Χιώτη,
ὅπου ὅτ' ὁ σκύλων τῆς οὐραῖς ἔδεσαν τὰ λουκάνικα.

Ροδίζει ὅτ' ἴν' Ἀνατολή, ὅτ' ἴν' Πίνδο ξημερώνει,
καὶ πᾶν ἀργὰ πᾶν γρήγορα θάλλουσαν καιροὶ καὶ χρόνοι,
καὶ οἱ τηλαυγεῖς ἀδάμαντες ἐνὸς Ἀδαμαντίου
μόνο σκουριαῖς θὰ φαίνωνται δασκάλου βλακεντίου.

Μὲ γέλωτα σαρδόνειον τὴν πέντα σου γελῶ,
σοφούς θαυμάζω τωρινούς καὶ γλωσσολάστας γυῖρους,
καὶ με Ρεβέκκας, Κοραῖ, λογίως κουτουλῶ,
ποῦ πίσω ὅτ' ἡς τουνούρας τῶν κρεμῶν Μεγαλοσταύρους.

Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... δὲν πᾶς νὰ μοῦ κουρεῖται...
μὲ τὸ καλέμι ποῦ κρατεῖς κοιμάσαι καὶ ὄνειρεῖσαι,
καὶ τότε μόνον τῶν γερίων θὰ κάνῃς ἕνα κίνημα
σὺν ἀκουσθῇ ὅτ' ἡ πέλαγος καὶ ὅτ' ἡ στεριάς τὰ μήνυμα.
Κτυπᾶτε, λογιώτατοι τῆς νέας κοινωνίας
καὶ τῆς Βαβυλωνίας.

Κτυπᾶτε, λογιώτατοι... νέας σοφίας φῶς,
καὶ ὁ Κοραῖς ὁ κουτεντὲς δὲν εἶναι πᾶς σοφός.

Ἐπὶ τὴν Κέρκυρα μετὰ στολῆς τῶν Ἀθηνῶν ὁ Φαδούλης.

Ἀδελφάμου Περικλέτο, με σπαθὶ καὶ τρικαντῶ
μετ' ὅτ' ἡ Κέρκυρα ακουντιέμι, μετ' ὅτ' ἡ Κέρκυρα ακουντῶ
Οἱ Κορφαῖτες πᾶς δαπάνης καὶ τοὺς κόπους ἀψηφόντες
πηλαλοῦν ἀπάνω κάτω καὶ ἔχουν δουλειὰ με φούνταξ.
Δάσας καὶ δραστηριότης κάθε Κόντες ἐδῶ περὶ
τούτους φάνει μία δάσκη, τούτος σπᾶνι μία παντιέρα.

Ἐπὶ τὸ μέσα ὅτ' ἴν' ὁ μαγικὸς καὶ αἰθέριος,
ποῦ δὲν ὑπάρχουν ὅτ' ὁ πῶς, ποῦ δὲν ὑπάρχει βρομὰ,
καὶ με θωρεῖς ἀναρχικὰ καὶ με θωρεῖς Κεζέριο
καὶ με τὰ κινῶν καὶ ἐρευνᾶν μὲ κινῶν κατὰ σῶμα.

Τρέχουν φρουροὶ τῆς πάξως καὶ τόσοι τῶν ἐν τέλει
καὶ ψηλαροῦν διάφορα τοῦ σώματος μου μέλη,
καὶ ἐγὼ δὲν ἔσοις, Περικλῆ, μ' αὐτὸ πῶς γαργαλιέμαι,
καὶ ἀπὸ τὰ γέλωτα κατὰ γῆς καιρὸς πλατὺς κυλιέμαι.

Ἀνοίγουν πόρταις Παλατιῶν, ἀνοίγουν παραθύρια,
 κι' ἐνῷ προετοιμάζονται μεγάλα πανηγύρια,
 μὲς' τοὺς Κορφοὺς ἀπὸ μακρὰν φωνὴ φοικώδης φθάνει,
 ποὺ τοὺς Κορφιάτες κατηφεῖς ἕως θανάτου κάνει:

Τὰ μάθατε, Κορφιάτες μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
 ὁ Γουλιέλμος ἄλλαξε τοῦ ταξιδιοῦ τὴν στρατά.
 Ὁ Κάιζερ δὲν ἔρχεται νὰ γιάνη' στὴ Γραιτσία
 καὶ πλὴρὴ λὲν πῶς ἔβαλε κατὰ τὴν Ἀμπατσία.

Τότε κι' ἐγὼ περίλυπος τραβῶ στὴν Σπιανάδα
 καὶ κάνω πρὸς τὸν Κάιζερ ἐρήμην πατινάδα.

Ὁ Φασουλῆς τῶν Ἀθηνῶν ὅτὸν Κάιζερ τῶν Γερμανῶν.

Κρίμα κρίμα ποὺ δὲν ἤλθες, Αὐτοκράτορ, ἐδῶ πέρα,
 νὰ σοῦ πῶ τὸ γκούτε μόργκεν, δηλαδὴ τὸ καλημέρα.
 Κρίμα κρίμα, δοξαστέ, ποὺ δὲν ἤλθες νὰ σοῦ πῶ:
 Κάιζερ, ἱχ λίμπε ντίχ, Χοεντζόλλερν σ' ἀγαπῶ.

Κρίμα κρίμα ποὺ δὲν ἤλθες περιπόθητος καὶ σὺ
 νὰ καθίσῃς ὅτὸ νησί,
 νὰ σπουδάσης καὶ πολλὰ
 καὶ νὰ γίνῃς καὶ καλὰ.

Κι' ἂν ἐρχόσουν ἐδῶ πέρα τάχα τῆθελες νὰ πάθῃς;
 κρίμα κρίμα ποὺ δὲν ἤλθες γιὰ ν' ἀκούσης καὶ νὰ μάθῃς
 πῶς ὁ Κόντε Θεοτόκης, ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ πάνυ,
 Πρώσους καὶ Βρανδεμβουργίους δίχως ἄλλο θὰ μᾶς κάνῃ,
 καὶ τὸ κράτος μᾶς θὰ γίνῃ κράτος στρατιωτικόν,
 πάνοπλον, Γερμανικόν.

Ἔλεγε κι' ἐκεῖνος νᾶλθῃ μὲ θωρακοφόρου κράνος,
 κι' ἀτενῶς κι' ὑπερηφάνως
 γιὰ στρατοὺς νὰ σοῦ μιλήσῃ ξάστερα κι' ὀρθὰ κοφτά,
 κι' ἔτσι, Κάιζερ μεγάλε, νὰ σὲ κάνῃ μ' ὅλ' αὐτὰ
 νὰ σαστίσῃς, ν' ἀπορήσῃς, κεχνηναῖος νὰ σταθῇς,
 καὶ νὰ κράξῃς ντονερβέτερ καὶ νὰ σταυροκοπηθῇς.

Μήτε Θεοτόκης ἤλθε, μήτε σοῦπε τίποτα,
 μήτε σὺ μ' αὐτόν δὲν ἤπζες τῶν Ρωμηῶν ἡδύποτα.
 Μήτε Θεοτόκης ἤλθε, μήτε θάλλθουν Βασιλεῖς,
 κι' ἔχουν πένθος ὅλοι κι' ὅλαις,
 πίσω πιάτα, κατσαρόλαις,
 καὶ τσομπλέκια τῆς Αὐλῆς.

Πίσω στέλλουνε τὴν Ὑδρα, πίσω πᾶνε τὰ Ψαρά,
 δὲν ἐρρίζανε κανόνια, δὲν ἐρρίζανε πυρά,
 κι' εἶναι θλίψις, Αὐτοκράτορ, πλὴν συγχρόνως καὶ χαρά,
 ποὺ γλυτώσαμε μπαροῦτι, ποὺ γλυτώσαμε παρᾶ.

Τὰ κατάφερες ἀλήθεια μιά χαρὰ καὶ δὴ τρομάρις,
 κι' οἱ Κορφιάτες οἱ φτωχοὶ
 καμαρόνουν μοναχοὶ
 τῆς περὶφημαῖς καμάραις.

Θρήνους τῆς Κερκύρας ἄκου,
 πᾶνε τὰ λεφτὰ τοῦ κάκου,
 πᾶν ὅτὸ βρόντο καὶ φανάρις,
 καὶ παντέραις καὶ κοντάρια.

Τέτοια θλίψις, Αὐτοκράτορ, καὶ μὲ χρόνους δὲν περνᾷ,
 ἀσπασμοὺς πολλοὺς μᾶς στέλλεις,
 ὅμως κλαίει κι' ὁ Μικέλης,
 ἀδελφὸς τοῦ Κόντε Τζώρτζη, ποὺ τὸ κράτος κυβερνᾷ.

Ἄν ἦρχεσο κι' ἡ Κέρκυρα κι' ὁ κόσμος θὰ παλάβωνε
 καὶ μὲ τῆς τσιριμόνιας τοῦ κι' ὁ Κόντες θὰ σ' ἐσκλάβωνε.
 Γιὰ σένα φῶτα καὶ πυρσοί,
 τιμαὶ ὅτ' ἄς τόσας σου τιμάς,
 καὶ τότε θάλεγες καὶ σὺ
 κανένα λόγο καὶ γιὰ μᾶς.

Θεέ μου, ποῖα θλιβερά κι' ἀνέλπιστα μηνύματα!
 Θεέ μου, πῶς δὲν ἀκουσες κι' ἐμένα τὸν Οὐλάνο;
 γιὰ ποῖον λοιπὸν θὰ κάψωμε καὶ τὰ πυροτεχνήματα
 ποὺ λένε πῶς τὰ φέρανε μέσ' ἀπὸ τὸ Μιλάνο;

Τί κρίμα ποὺ δὲν ἔφθασες μὲ τὰς θαλαμηγούς,
 μὲ τοὺς θωρακοφόρους σου καὶ μὲ τοὺς Στρατηγούς,
 νὰ καταλάβῃς μιά φορὰ τὸ τί θὰ πῇ στρατός,
 κι' ἐκεῖνος ὁ δικέφαλος τῶν Πρώσων ἀετός,
 νὰ φάῃ κρέας μαχητῶν, σάρκα Ρωμηῶν ὠμή,
 νὰ κάνῃ πῆχυν τὸ φτερό, τὸ νύχι πιθαμὴ.

Χαῖρε λοιπὸν καὶ γρήγορα σ' ἐπεύχομαι νὰ γιάνῃς,
 μὰ τοῦτο ποὺ μᾶς ἔκανες νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃς.

Τέτοια ποὺ λές, βρέ Περικλῆ, μονάχος ἐμερμήνισα
 καὶ μ' ὅλους ἐκλαυθμῆρισα.
 Ὁ Κάιζερ δὲν ἔρχεται, πᾶει ὅτ' ἡ Ἀμπατσία,
 κι' ἐγὼ γυρίζω ὅτ' ἄς κλεινάς,
 πτολιθερον τῆς Ἀθηνᾶς,
 καὶ τρέξε νὰ μ' ὑποδεχθῇς μὲ μιά γερὴ μπατσία.

Μὴ δύστασις τοῦ Φασουλῆ γι' Ἀμερικάνικο βιολί.

Ὁ μικρὸς ὁ Φλοριζέλ, ὁ μεγάλος βιολιστής,
 εἶναι θαῦμα τοῦ καιροῦ, θαῦμα τέχνης θαυμαστῆς.
 Ἔνα τόσο δὲ παιδάκι τί τρανὸ δοξάρι πύχει!...
 τὸ θαυμάζ' ἡ Κάρμεν Σίλβα, τὸ θαυμάζουν καὶ σκηπτοῦχοι.
 Ἔμπνευσις, ποὺ μένει χάσκων... σκύβει κι' ὁ Ρωμῆος μπροστὰ
 κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Ζαρίφης, πρῶτος τῶν κελῶν προστάτης.
 Ἐπροστάτευσε ὅτ' ἡ Πόλι τὸ περὶφημὸ παιδί,
 ποὺ μ' ἀγγέλων μελωδίας τὸ βιολί του κελαδεῖ.

Ἡ Κικὴ τοῦ Κατσάρᾶ μὲ σπανίως ἀρετὰς
 καὶ θελγῆτων θησαυροὺς ἐμνηστεύθη κατ' αὐτὰς
 μὲ τὸν Παῦλον Καρολιδῆν, ἀγαστὸν ἐμιλητὴν
 καὶ τοῦ Πανεπιστημίου σθεναρὸν καθηγητὴν.
 Κι' ὁ «Ρωμῆος» ἀναστρεφᾷ καὶ συγχάριται πανοικί
 μὲ τὸν Παῦλον τὸν γαμπρό, μὲ τὴν νύφη τὴν Κικὴ.

Χαρολάμπης Δηλαβέρης, ἕνας νέος ζήλευτός,
 προκρυμμένος, τιμημένος, καὶ κατ' ὅλ' ἀγαπητός,
 ἐμνηστεύθη μὲ τὴν κόρη τὴν Ἀγγελικὴν Μουρτζίου,
 ποῦ χεῖ χάρες, ποῦ χεῖ ῥόδα, ποῦ χεῖ παρθενία τοῦ κῆνου.
 Κι' ὁ «Ρωμῆος» τοὺς ἐπευχέσθῃ τὴν ζωὴν πανευτυχί
 κι' ὅλα τὰ καλὰ νὰ τρέχουν εἰς τὸ σπᾶντι των βροχῶν.